

havne. Det er mig bekendt, at der, især paa Vestkysten af Sjælland, er stiftet saakaldte Foreninger til Fiskeriets Fremme; de ere rigtignok smaa, men de ere saaledes, at de kunne hjælpe de fattige Fiskere. — Fisserne bringe nemlig deres Personer, de mere Velhavende i Sognene bringe Redskaberne og Baadene, og paa denne Maade kan der ogsaa frembringes Baadehavne. Skulde man fra Statskassens Side bidrage Noget, troer jeg, at Tilskuddet vilde blive bedst anvendt, naar der opstod Selskaber til Fiskeriets Fremme, og naar man da under en vis Form kunde bidrage Noget til dem; paa anden Maade at komme Fiskeriet til Hjælp, anseer jeg ikke for helbigt. Det Vigtigste for Fisserne er, hurtigt at kunne komme af med deres Fangst, og kunde man hjælpe dem i saa Henseende, vilde de nok ved at slutte sig sammen med de mere Velhavende kunne skaffe sig baade Fiskeredskaber, Baade og Baadehavne.

Lugen: Jeg havde ikke troet, at jeg paa et saa seent Stadium af Forhandlingerne over dette Afsnit skulde blive foranlediget til at tage Ordet til Fordeel for det under Nr. 13 stillede Forslag af Fleertallet; men da et æret Medlem har troet at maatte optræde derimod, skal jeg tillade mig derom at sige et Par Ord. . . . Jeg kan ikke udtale en smukkere Anbefaling for Foreningen end den, Udvalget har udtalt i Betænkningen, for hvilken det er mig kjært at kunne aflægge Foreningens Tak. Jeg troer virkelig, at man kan sige, at Foreningen har virket til Gavn for Søarten, idet den navnlig i de senere Aar har beskæftiget sig med at ophjælpe Underviisningen. Staten fordrer en vis Kundskabsmasse af de Søfolk, der ville gaae over til Befalingsmænd paa Skibene, og denne Kundskabsmasse maae de selv forskaffe sig; de maae selv bekoste Underviisningen. Det kan maastee siges, at i tidligere Tider har Underviisningen været beregnet saa stræpt paa Examen, at man kun bidragte Eleverne, hvad der var absolut fornødent for at forskaffe dem

denne Examen. Dette Forhold har nu Foreningen taget i sin Haand, og i de senere Aar er Institutet blomstret op, saa at det nu fuldstændigt kan maale sig med lignende Institutter i andre Lande. Det er ikke alene med Hensyn til Underviisningen, at Søfolkene maae hjælpe sig selv, men det er ogsaa med Hensyn til Examen; der gives dem hverken fra Statens eller fra Communens Side nogensomhelst Hjælp; tværtimod paalægges der dem en Byrde, idet de nemlig maae erlægge en Betaling saavel til den Mand, der skal examinere dem, som for det Patent, der skal udsærdiges for dem. Sagen har tidligere været til Behandling i det andet Thing, men den er alligevel bleven staaende, som den altid har staaet. Jeg skal kun til Sammenligning anføre, at i vort Naboland Sverrig, der, ligesom Danmark, kalder sig et fattigt Land, faae Søfolkene fri Underviisning; de Communer, hvori saadanne Institutter ere oprettede, bliver det paalagt selv at opføre Bygninger til Underviisningen, men Staten besørger Underviisningen og Examen gratis. Dersom Communerne ikke gaae ind paa at opføre Bygningerne, faae de ingen Underviisning, men derpaa ere Communerne, navnlig i Gøttheborg, Malmø, Calmar og flere andre Byer, beredviligt gaaede ind. . . . Hvad det Byggeforetagende angaaer, hvori vor Forening for Tiden er impliceret, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke er muligt for et saadant Institut at tilvejebringe en fornøftig Underviisning, baseret paa det praktiske Liv, uden at man er i Besiddelse af et Sted, hvor man kan indrette sig saaledes, som det er nødvendigt for Underviisningens Gang. Dette gjælder navnlig for et Institut som det, vi have, hvor der udfordres forskellige Apparater, som de unge Mennesker skulle bruge i det praktiske Liv til at anstille Observationer med osv. . . . Institutet har været kastet fra det ene Sted til det andet og er ikke kommet til No paa noget Sted. Det har derfor i en Række af Aar været tilstræbt at tilvejebringe en Bygning for det. Der har tidligere været tænkt paa at faae en saadan ude